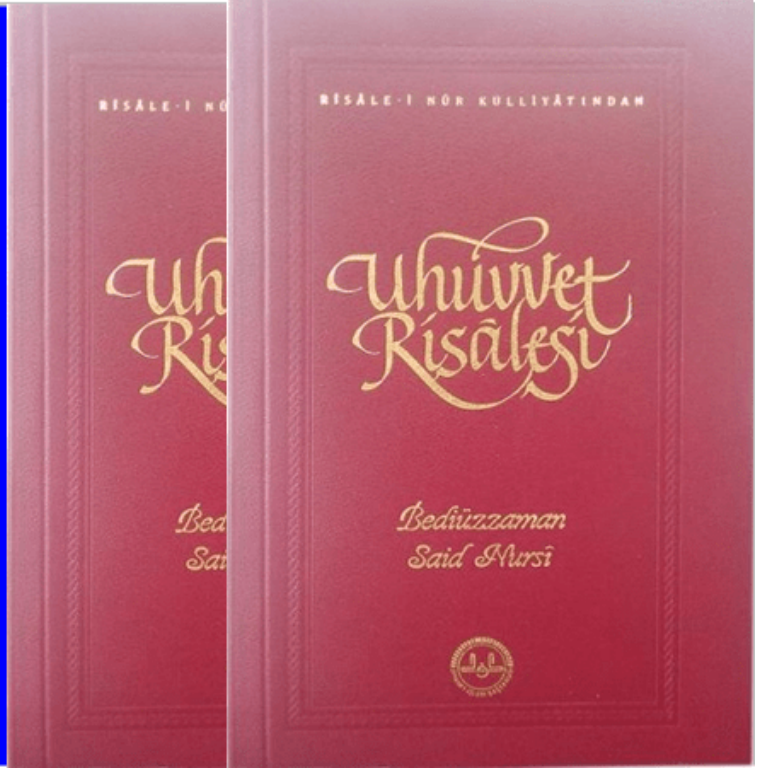

Müslümanlara gelen bu açlık, bu zayıyat-ı maliye ve meşakkat-i bedeniye nedendir?

BİR RİSALE-İ NUR DERSİ

Risale-i Nur Külliyyatı'nın Mektubat Kitabından 22. Mektup (Uhu'vet Risalesi)'nden alınmıştır

Hakikatli bir rüya-yı hayaliyede, Birinci Harb-i Umumî'nin beşinci senesinde, bir acib rüyada benden soruldu:

“Müslümanlara gelen bu açlık, bu zayıyat-ı maliye ve meşakkat-i bedeniye nedendir?”

Rüyada demiştim:

“Cenab-ı Hak, bir kısım maldan onda bir (Hâşiye[1]) veya bir kısım maldan kırkta bir (Hâşiye[2]), kendi verdiği malından birisini bizden istedi; tâ bize fukaraların dualarını kazandırsın ve kin ve hasedlerini men'etsin. Biz hırsımız için tama'kârlık edip vermedik. Cenab-ı Hak, müterakim zekâtını kırkta otuz, onda sekizini aldı.

Hem her senede yalnız bir ayda yetmiş hikmetli bir açlık bizden istedi. Biz nefsimize acıdık, muvakkat ve lezzetli bir açlığı çekmedik. Cenab-ı Hak ceza olarak yetmiş cihetle belalı bir nevi orucu beş sene cebren bize tutturdu. Hem yirmi dört saatte bir tek saati, hoş ve ulvi, nurani ve faydalı bir nevi talimat-ı Rabbaniyeyi bizden istedi. Biz tembellik edip o namazı ve niyazı yerine getirmediğimiz. O tek saati diğer saatlere katarak zayi ettik. Cenab-ı Hak onun keffareti olarak beş sene talim ve talimat ve koşturmakla bize bir nevi namaz kıldırıldı.” demiştim. Sonra ayıldım, düşündüm, anladım ki o rüya-yı hayaliyede pek mühim bir hakikat vardır.

Yirmi Beşinci Söz'de, medeniyetle hükm-ü Kur'an'ı muvazene bahsinde ispat ve beyan edildiği üzere; beşerin hayat-ı içtimaîsinde bütün ahlâksızlığın ve bütün ihtilalatın menşei iki kelimedir:

Birisi: “Ben tok olduktan sonra, başkası açlıktan ölse bana ne?”

İkincisi: “Sen çalış, ben yiyeyim.”

Bu iki kelimeyi de idame eden, cereyan-ı riba ve terk-i zekâttır.

Bu iki müthiş maraz-ı içtimaîyi tedavi edecek tek çare, zekâtın bir düstur-u umumî suretinde icrasıyla vücub-u zekât ve hurmet-i ribadır.

Hem değil yalnız eşhasta ve hususi cemaatlerde, belki umum nev-i beşerin saadet-i hayatı için en mühim bir rükün belki devam-ı hayat-ı insaniye için en mühim bir direk, zekâttır. Çünkü beşerde, havas ve avam iki tabaka var. Havastan avama

merhamet ve ihsan ve avamdan havassa karşı hürmet ve itaati temin edecek, zekâttır. Yoksa yukarıdan avamın başına zulüm ve tahakküm iner, avamdan zenginlere karşı kin ve isyan çıkar. İki tabaka-i beşer daimî bir mücadele-i maneviyede, bir keşmekeş-i ihtilafta bulunur. Gele gele tâ Rusya'da olduğu gibi sa'y ve sermaye mücadelesi suretinde boğuşmaya başlar.

Ey ehl-i kerem ve vicdan ve ey ehl-i sehavet ve ihsan!

İhsanlar, zekât namına olmazsa üç zararı var. Bazen de faydasız gider. Çünkü Allah namına vermediğin için manen minnet ediyorsun, biçare fakiri minnet esareti altında bırakıyorsun. Hem makbul olan duasından mahrum kalıyorsun. Hem hakikaten Cenab-ı Hak'ın malını ibadına vermek için bir tevziat memuru olduğun halde, kendini sahib-i mal zannedip bir küfran-ı nimet ediyorsun.

Eğer zekât namına versen Cenab-ı Hak namına verdiğin için bir sevap kazanıyorsun, bir şükran-ı nimet gösteriyorsun. O muhtaç adam dahi sana tabasbus etmeye mecbur olmadığı için izzet-i nefsi kırılmaz ve duası senin hakkında makbul olur.

Evet, zekât kadar belki daha ziyade nâfile ve ihsan, yahut sair suretlerde verip riya ve şöret gibi minnet ve tezlil gibi zararları kazanmak nerede? Zekât namına o iyilikleri yapıp hem farzı eda etmek hem sevabı hem ihlası hem makbul bir duayı kazanmak nerede?

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ
الْحَكِيمُ
اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ الَّذِي قَالَ
«الْحُمُّؤْمِنْ لِمُؤْمِنٍ كَالْيَدِ يَنْبِيَانِ الْمَرْصُوصِ يَشُدُّ بِعَضَّةِ بَعْضُهُمْ بَعْضًا»
وَقَالَ «الْقِنَاعَةُ كَنْزٌ لَا يَفْنَى» وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ
آمِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

[1] **Hâşiye:** Yani her sene taze verdiği buğday gibi mallardan onda bir.

[2] **Hâşiye:** Yani eskiden verdiği kırktan ki her senede galiben ve lâekall ribh-i ticarî ve nesl-i hayvanî cihetiyle o kırktan taze olarak on adet verir.

KAYNAK: B. Said Nursi, Risale-i Nur Külliyyatı, Uhuvvet Risalesi Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları